

Medáliák

Ljubiša Jocić

MELLŐZOTT ÉS MEGALÁZOTT UTAK

Lépkedünk, taposunk, megyünk, de megesik, hogy egyszerre rajtunk taposnak. Találékonyak, ügyesnek kell lenni ilyenkor.

Az ember megalázkodhat, begubózhat. Eltaszítják és kiközösítik. Nem kívánatos az ilyesmi. De járhat még rosszabbul is, ráfizethet, kerülhet olyan lábak alá, amelyek még kíméletlenebbül tapossák.

Ezért a legajánlatosabb elnyúlni és nem különbözni semmiben sem a többi utaktól. Csak tudni kell kényelmesen elnyújtózni, elsimítani minden kidudorodást, létezni buktatók nélkül.

És amikor már elvonultak a taposók, akkor felemelkedni és elindulni arrafelé, ahova eljutni kívánt mindig, és a legjobb is: önmagának lenni útja.

Nem indítanak ebeim, pedig már nem is látom őket a fáradtságtól.

Hiába suhogtatom az ostoromat felettük. (Soha sem vertem még kutyát.) Hiába minden kínlódás, erőlködés. Nem indul a szán.

Az éjszakától félek. A jeges, fehér hósvatagtól. A poggyászsra támaszkodva előrebukdácsolok, hogy vezetni próbáljam a kutyáimat.

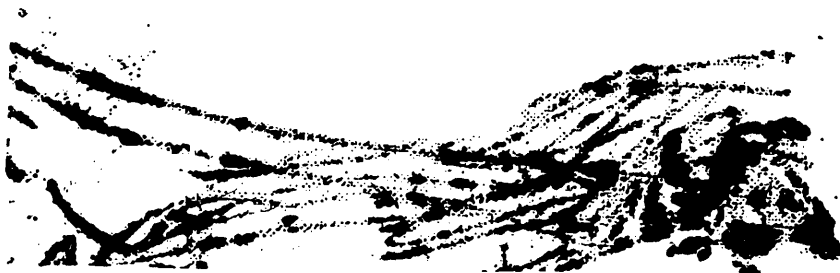
Teljesen belesüppedtek a hóba. Hangos biztatásomra sem állnak fel. Lehajolok hozzájuk, hogy talpra segítsem őket.

Megdöbbenek. A szánfogatom elé nem felnőtt kutyák, hanem kölyökkutyák vannak fogva. Még a szemük sem nyílt ki. Botorkálva, hasoncsúszva hiába keresik pofácskájukkal az emlőt.

Már nem is kérdelem, hogyan történhetett, hogy kutyakölykök kerültek a szánom elé. Így van. Ez megmásíthatatlan tény.

Csak az nyugtalanít és izgat egyre, hogy itt kell maradnom ebben a dermesztő hósvatagban ezekkel a vaksi kölyökkutyákkal.

Arra nem várhatok, amíg megnőnek. De fogat nélkül sem juthatok sehova.

A TENGER SZÍNFALAI

Minden felől háborgó hullámok rohantak felém. Egymagam voltam a hánykódó tengeren. Csónakom már nem sokáig állja a hullámok ostorát.

Ekkor hirtelen változás történt a hullámok vad őrzőngésében és háborgásában.

A nyugtalan tenger megszűnt létezni. Többé nem az volt, ami az imént. A hatalmas tajtékos tarajú hullámokból enyves kék vázson lett és a hullámhát fehérszínű festék volt.

Mozdulatlan, végtelen színtallá változott minden.

A csónakomból a tengerbe léptem. Lábam alatt egyre ropogott a léc meg az enyv.

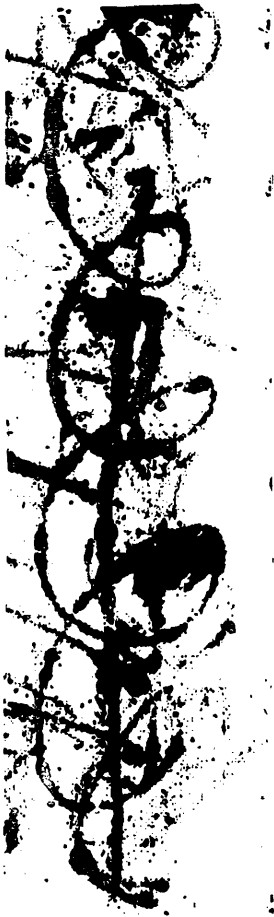
Minél tovább igyekeztem ezen a színpalon, annál jobban hatalmába kerített a félelem. Másfajta, mint amikor a féktelen, zabolátlan tengerrel küzdöttem, és sokkal kellemetlenebb.

Ez a süket, mozdulatlan, végtelen tenger sokkal ijesztőbb volt, mint az igazi.

Alig vártam a változást. Bár ismét ott lehetnék a háborgó víz csattogó örvényei között.

De minden mozdulatlan volt. Semmi sem történhetett. Enyvszagú békesség vetett körül.

(Takács Márton fordításai)

A szerző rajzaival